

Р Е Ш Е Н И Е **№ 229/17.05.2019 г.**

Административен съд - Монтана, в публичното съдебно заседание на десети май, през две хиляди и деветнадесета година в състав :

Председател: ОГНЯН ЕВГЕНИЕВ

Членове: СОНЯ КАМАРАШКА
БИСЕРКА БОЙЧЕВА

при секретаря.....Петя В*** ...и с участието на прокурора Галя Александрова.....като разгледа докладваното от съдията...БИСЕРКА БОЙЧЕВА...адм.д.№109/2019г. по описа на Административен съд Монтана.....

Съдебното производство е по раздел III, глава 10 от АПК/чл.185-196 от АПК/ във връзка с чл.21,ал.2;чл.34,ал.1,ал.2 и ал.3;чл.35,ал.3,т.1 и чл.39,ал.2,т.1 и т.4 от Наредба №13 за управление на горските територии-общинска собственост в Община Чипровци,приета с Решение№158/18.07.2012г. на Общински съвет-Чипровци.

Делото е образувано по протест на Камелия Цветкова –прокурор при Окръжна Прокуратура-Монтана срещу чл.21,ал.2;чл.34,ал.1,ал.2 и ал.3;чл.35,ал.3,т.1 и чл.39,ал.2,т.1 и т.4 от Наредба№13 за управление на горските територии-общинска собственост в община Чипровци,приета с Решение№158/18.07.2012г. на Общински съвет- Чипровци. В протеста се поддържа ,че оспорените разпоредба от Наредбата противоречат на Закона за горите/ЗГ/ и се моли за тяхната отмяна ,като незаконосъобразни и за присъждане на разноските по делото.В съдебно заседание протестиращия прокурор при ОП-Монтана не се явява.

Ответникът-ОС-Чипровци ,чрез неговия председател -не се явява ,не изпраща процесуален представител и не взема становище .

Представителят на Окръжна прокуратура-Монтана Галя Александрова в съдебно заседание поддържа протеста и моли същия да бъде уважен. Моли за присъждане на разноските по делото.

Административен съд Монтана , след преценка на събраните по делото писмени доказателства , становищата на страните и въз основа на закона, приема следното:

Доколкото оспорването на подзаконовите нормативни актове не е ограничено със срок, на основание чл.187,ал.1 от АПК и доколкото законът дава право на прокурора да протестира същите,на основание чл.186,ал.2 от АПК ,протеста е подаден от легитимирано лице и е допустим за разглеждане. Разгледан по същество е и основателен, като съображенията за това на съда са следните:

По разбиране на настоящата инстанция, основателно в протеста се поддържа, че разпоредбата на чл.21, ал.2 от Наредбата противоречи на чл.119, ал.2 от ЗГ. Чл.21, ал.2 от Наредбата регламентира, че ползванията от горските територии на общината са възмездни. В ал.1 на същия текст са определени ползванията от горски територии, а именно това са ползването на дървесина и на недървесни горски видове. Тълкуването на двете норми разкрива, че всяко ползване е възмездно.

Според законодателя ползването на дървесина от горските територии, държавна или общинска собственост, е възмездно /чл.113 ЗГ/. Добивът на смола, борина, сено, кори, лико, семена, гъби, лечебни и ароматни растения или части от тях, лишеи и мъхове, горски плодове, зеленина, коледни елхи, листников фураж, улов на животни, които не са дивеч, както и разпореждането с тях представлява ползване на недървесни горски продукти. За част от тях законодателят предвижда специален режим в чл.119, ал.2 от ЗГ - ползването на гъби, горски плодове, лечебни и ароматни растения или части от тях от горските територии, когато не представлява стопанска дейност, се извършва безвъзмездно и свободно.

С въведената възмездност на всички ползвания от горски територии местният орган на власт е приел една незаконосъобразна норма, която противоречи на разпоредба от ЗГ, по-конкретно на изключението, въведено в чл. 119, ал.2 от Закона за горите.

Противоречие с разпоредба от нормативен акт от по-висока степен се открива и в чл.34, ал.1, ал.2 и ал.3 от местната наредба. Първата алинея дава право на кмета на общината със заповед временно, за срок до три месеца, да ограничи или да забрани достъпа до определена горска територия. Съгласно чл.146 от Закона за горите описаните действия са в правомощията на директора на регионалната дирекция по горите.

Компетентността на органа винаги се определя в съответствие с материалния закон, като това произтича от разпоредбата на чл.4, ал.1 от Конституцията на РБ и от чл.4, ал.1 от АПК. Нормите, свързани с компетентността не могат да се тълкуват разширително, поради изключителния им характер. Това е така, защото всяка власт се учредява изрично.

С приемането на нормата на чл.34, ал.1 от наредбата общинският съвет напуска делегацията по чл.181, ал.6 от ЗГ в нарушение на чл.76, ал.3 от АПК.

Прилагането на следващите ал.2 и ал.3 от чл.34 от местната наредба се определя от наличието на заповед на кмета на общината. Щом издаването на такъв акт е недопустимо, то и съществуването на останалите разпоредби е безпредметно.

Несъответствие с нормативен акт от по-висока степен се установява и в чл.35, ал.3, т.1 от наредбата. В ал.1 на посочената разпоредба е закрепено правилото, че товарни превозни средства и пътни превозни средства с животинска тяга могат да се

движат в горските територии и по горските пътища само във връзка с изпълнение на горскостопански, селскостопански и ловностопански дейности.

В ал.3, т.1 от същата наредба е уредено едно изключение, а именно, че движението на превозните средства по ал.1, когато не е свързано с изпълнение на горскостопански, селскостопански и ловностопански дейности, е допустимо, когато е дадено разрешение за това от кмета на общината.

Тези обществени отношения са уредени в чл.148, ал.1 и ал.3, т.1 от ЗГ. Съгласно последната разпоредба движението на превозните средства по ал. 1, когато не е свързано с изпълнение на горскостопански, селскостопански или ловностопански дейности, е допустимо само когато е дадено разрешение за това от директора на регионалната дирекция по горите или от оправомощено от него длъжностно лице. Законодателят е употребил изразът „само когато“, което означава, че е невъзможно разрешението да се даде от друго лице, освен от директора на регионалната дирекция по горите или от лице, определено от него, но не и от лице определено от общинския съвет с подзаконов акт.

Незаконосъобразна е и нормата на чл.39, ал.2, т.1 и т.4 от подзаконовия акт. С нея се регламентира, че правото на строеж върху поземлени имоти в горски територии без промяна на предназначението на територията се учредява за изграждане на: стълбове за въздушни електропроводи; подземни електропроводи, надземни и подземни проводи за хидротехнически съоръжения, нефтопроводи, топлопроводи, газопроводи, нефтопродуктопроводи, водопроводи, канализации, кабели и други елементи на техническата инфраструктура.

Законодателят в чл.152, ал.1 от Закона за горите определя, че строителство в горските територии без промяна на предназначението се допуска само за изграждане на обекти по чл.54, ал.1 от ЗГ, като изброяването на обектите, които могат да се разполагат в такива площи, е изчерпателно. След изменението на чл.54, ал.1 от с.з./ДВ бр. 83 от 2018г. и ДВ бр. 1 от 2019г./ вече не присъстват стълбове за въздушни електропроводи;нефтопроводи; топлопроводи; газопроводи; нефтопродуктопроводи; надземни и подземни проводи за хидротехнически съоръжения за производство на електрическа енергия; надземни и подземни проводи за хидротехнически съоръжения; водопроводи и канализации с диаметър над 1 500 мм.

След изменението по посочената норма е безспорно, че изграждането на посочените обекти вече изисква промяна на предназначението. В този си вид общинската наредба допуска нещо, което законът не позволява.

По изложените съображения съдът намира , че оспорените разпоредби от Наредбата на община Чипровци са незаконосъобразни, тъй като противоречат на нормативен акт от по-висока степен, а именно на Закона за горите, като в свои норми

уреждат същите обществени отношения, по различен начин от закона, поради което следва да бъдат отменени като незаконосъобразни.

Съгласно чл.21,ал.2 от ЗМСМА в изпълнение на правомощията си по ал. 1 общинският съвет приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. В този смисъл ,наредбата е приета от компетентен орган, в предвидената от закона форма и не е нищожна. Доколкото протестираните разпоредба от наредбата противоречат на законови норми от по-висока степен-ЗГ ,същите се явяват материално незаконосъобразни и следва да се отменят. Протестът, като основателен, следва да се уважи.

При направено искане за разноски от протестиращия прокурор при ОП-Монтана ,поддържано и от представителя на ОП-Монтана в съдебно заседание ,същите му се дължат с оглед изхода на делото. ОП-Монтана е внесла държавна такса за обнародване на протеста в ДВ в размер на 20лв. ,които следва да ѝ бъдат присъдени.

Водим от гореизложените мотиви, административният съд

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по протест на прокурор при ОП-Монтана разпоредбите на чл.21,ал.2;чл.34,ал.1,ал.2 и ал.3;чл.35,ал.3,т.1 и чл.39,ал.2,т.1 и т.4 от Наредба№13 за управление на горските територии-общинска собственост в община Чипровци,приета с Решение№158/18.07.2012г. на Общински съвет-за Чипровци,КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНИ.

ОСЪЖДА Общински съвет-Чипровци да заплати на ОП-Монтана разноски по делото в размер на 20/двадесет/лв. ,представляващи държавна такса за обнародване в ДВ на протеста.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба/протест/ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението подлежи на обнародване в Държавен вестник и влиза в сила от деня на обнародването му.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

